

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Με κάθε θυσία θέλησα να την ξαναπάρω απ' το παρελθόν. Σωριάστηκα στα πόδια της Μαγδαληνής κι' άρχισα να την ικετεύω...)

ΕΓΩ

Μαγδαληνή! Μαγδαληνή! Δεν αγάπησα παρά μόνο εσένα! Κι' εγώ, κι' εγώ, ένοιωσα από την πρώτη στιγμή που σε είδα την ξαφνική εκείνη έλξη που αποφασίζει για όλοκληρη τη ζωή ενός ανθρώπου... Καί πραγματικά, από τη στιγμή εκείνη, ή ζωή μου σ'άς ανήκει... Πόσο τρελλός ήμουν που δεν σ'άς έκλεψα τότε από τον ίδιο τον έαυτό σας; Γιατί, γιατί, Θεέ μου, να είμαι τότε τόσο νέος και τόσο άπειρος από τη ζωή; Γιατί ή θεία μου κι' ό ντόν Γκαλίππε να μη μου έχουν διδάξει όλα τα πράγματα;... Μά τί λέω;... "Όλ' αυτά δεν έχουν καμμιά σημασία... Είμαστε νέοι ακόμα... Τό καλοκαίρι της ζωής άχτινοβολεί άπάνω μας... "Η τύχη μ'άς έφερε πάλι τον ένα κοντά στον άλλο... Σε λατρεύω και μ' αγάπας... "Η άναμνήσεις μας δεν γέρασαν ακόμα.. Πίστηφέ με, είμαι όμοιος με τον Φίλιππο ντ' Άλόντ, που είχες την άπέραντη καλωσύνη να ξεχωρίσεις άλλοτε... Τά έντεκα χρόνια που νόμισα πώς είχαν περάσει από τότε, δεν υπάρχουν πεια, δεν λογαριάζονται... Είμαι νέος, είμαι είκοσι χρόνων, όπως τότε... Τό θέρος είνε γύρω μας λαμπρό και μ'άς συμβουλεύει τον έρωτα... "Ο κ. ντέ Κομπεραι κοιμάται ήσυχα στην κάμαρή του... "Ελάτε άς φύγουμε. Τά σύνορα θρυσκονται σε δυό θημάτων άπόστασι, στο Πρεμπισχόρ... "Άς π'άμε στην Αυστρία... "Άς γίνουμε τρελλοί! "Άς γίνουμε νέοι!... Θά πάρης διαζύγιο και θά σε παντρευτώ... "Ελα, Μαγδαληνή, πολυαγαπημένη μου... "Ελα...

"Ενώ μιλούσα έτσι, ή Μαγδαληνή μ' άκουγε.

Φαινόταν γοητευμένη...

Φαινόταν πώς τά δεχότανε όλα.

"Εσκυψα πάνω από τό στόμα της με τ' άξιολάτρευτα μελανά χείλη κι' έδρεψα εκεί, για δεύτερη φορά στη ζωή μου, τό πιό βαθύ, τό πιό γοητευτικό φίλημα.

"Εξαφνα, ένας έλαφρός θήχας που άκούστηκε απ' έξω, μ'άς έκανε να πεταχτούμε έπάνω και να χωριστούμε...

Γυρίσαμε τά κεφάλια μας και είδαμε τον Χέρ Πόρτιερ, τον υπάλληλο δηλαδή που μοίραζε τίς έπιστολές των πελατών του ξενοδοχείου...

Με τό καπέλλο με τά χρυσά σειρήτια στο χέρι, περίμενε στην είσοδο του άναγνωστηριου, στρέφοντας μας διακριτικά τη ράχη και κυττάζοντας τό τοπίο του πάρκου του ξενοδοχείου με μιά άφάνταστη προσοχή, σαν να τό έβλεπε για πρώτη φορά στη ζωή του...

"Όλα αυτά τά έκανε για να μ'άς δείξη πώς δεν είχε άντιληφθή τίποτε...

"Εμείς, θέλοντας και μή, ξαναπήραμε την άσφογη κι' άδιάφορη στάσι δυό ταξιδιωτών που κωθεν-

τιάζουν ήσυχα.

"Άμέσως ό Χέρ Πορτιερ γύρισε και, κρατώντας έναν άσημένο δίσκο στα χέρια του μ'άς πλησίασε...

"Έδωσε πρώτα στη Μαγδαληνή μιά έπιστολή κι' έπειτα μιά άλλη σε μένα...

Αυτή που άπευθυνόταν στην Μαγδαληνή είχε γαλλικο γραμματόσημο. "Η δική μου προερχόταν από τη γαλλική πρεσβεία του Βερολίνου, στην όποία ύπηρετούσα.

Κύτταξα τη Μαγδαληνή και με μιά ματιά της μου επέτρεψε ν' άνοίξω την έπιστολή μου, ενώ εκείνη άνοιγε τη δική της.

"Η έπιστολή μου, που προερχόταν από τον ίδιο τον πρεσβευτή, έγγραφε τά έξης:

«Έμπιστευτική.

"Αγαπητέ μου φίλε,

Ξαναγυρίστε, μόλις λάβετε την παρούσαν μου, στο Βερολίνον. Σοβαρά διπλωματικά έπεισόδια έδημοургήθησαν έξ άφορμής του κατάπλου της γαλλικής μοίρας εις τον λιμένα της Ταγγέρας. Τά σχέδια της κυβερνήσεως μετεβλήθησαν. Σ'άς χρειάζομαι άπολύτως.

Περίμενα, άφου διάβασα αυτό τό μπιλλιέτο, που έρχόταν σε τόσο άκατάλληλη ώρα, στη στιγμή που πλάθαμε μεγάλα και ρομαντικά σχέδια, να τελειώση κ' ή Μαγδαληνή τό διάβασμα της έπιστολής της.

"Όσο προχωρούσε στο διάβασμά της, έβλεπα να φεύγη σιγά σιγά από τό πρόσωπό της ή νεανική και φλογερή έκφραση, που

είχε πριν από λίγες στιγμές. Ξαναγινόταν πάλι ή κ. ντέ Κομπεραι που με τόση άυτοκυριαρχία και ψυχραιμία είχε διευθύνει τό γεύμα, τό μεσημέρι.

"Ο Χέρ Πόρτιερ, άφου περίμενε διακριτικά διαταγές μας επί μερικές στιγμές, χαιρέτησε και βγήκε έξω. Τόν είδα να εξαφανίζεται μέσα στην γαλαρία του κήπου.

— "Ελπίζω, ψιθύρισα άνίκανος να συγκρατήσω την άνησυχία μου — γιατί μου φαινόταν πώς ή έπιστολή που είχε διαβάσει ή Μαγδαληνή έκλεινε μιά άπειλή έναντίον των όνειρων που είχαμε κάνει πρό όλίγου — έλπίζω πως αυτή ή έπιστολή δεν σ'άς αναγγέλλει δυσάρεστα νέα...

— "Όχι, ψιθύρισε. Είνε μιά έπιστολή της πεθεράς μου. Καί ή κόρη μου πόσθεσε σ' αυτήν μερικές γραμμές. Νά...

Και μου έδωσε ένα τετράγωνο τριανταφυλλένιο χαρτί, γεμάτο άδέξια παιδικά γράμματα.

Καταπνίγοντας την ταραχή που μου προκάλεσαν αυτές ή τρεις λέξεις: «ή κόρη μου», διάβασα τά έξης:

«Μικρή μου πολυαγαπημένη μουά, Σου στέλνω όλη μου την καρδιά, καθώς και στον μπαμπά Χθές, είχαμε μιά μεγάλη μπόρα που έσπασε την άκαμία της αήλης.

Είμαι πολύ φρόνιμη και εσβάλλω τά μαθήματά σου. Σε φιλώ... "Η Ροζέττα σε φιλάει κι' αυτή».

ΜΑΡΘΑ.

— Δεν μου είχατε πεί πώς είχατε κόρη, είπα με φωνή σβυσμένη

Δυό δάκρυα έλαμψαν στα μάτια της Μαγδαληνής

στη Μαγδαληνή.

— Αλήθεια; έκανε εκείνη ξαφνιασμένη. Φαίνεται δέν τó έφερε ή κουβέντα.

— Καί ή Ροζέττα ποιá είνε ;

— Η Ροζέττα είνε ή κούκλα τής κόρης μου.

— Έδωσα με τή σειρά μου στη Μαγδαληνή τó γράμμα του πρεσβευτού.

— Η πρώτη λέξις του: «Έμπιστευτική» τή σταμάτησε.

— Διαβάστε το, τής είπα. Η λέξις «έμπιστευτική» δέν έχει καμμία σημασία στη διπλωματία.

— Η Μαγδαληνή τó διάβασε καί, καθώς μου τó επέστρεψε, μου είπε.

— Πότε φεύγετε;

— Θα έπρεπε, τής απάντησα, νά φύγω απόψε...

.....

Μείνουμε σιωπηλοί επί αρκετή ώρα.

Δέν είχαμε καμμία διάθεσι νά ξαναρχίσουμε τή συζήτησι, ξέροντας πώς ό,τι θά λέγαμε θά ήταν όδυνηρό καί θά μάς έκανε νά πέσουμε άκόμα πιό χαμηλά, από τó ύψος των όνειρων μας...

— Ο άνεμος μάς έφερε τίσ πρώτες βραδυές πνοές του κι' έριξε κάτω τήν έμπιστευτική έπιστολή του πρεσβευτού.

— Η Μαγδαληνή σηκώθηκε καί είπε:

— Λοιπόν, κύριε ντ' Άλόντ, σάς αφήνω... Θ' ανέβω νά δώ τί κάνει ó σύζυγός μου... Πιθανόν, δέν θά ξεναϊδωθούμε πειά... Χαίρετε....

— Άνοιξα τά χέρια μου καί φώναξα:

— Δέν θά ξεναϊδωθούμε πειά... Καί τά όνειρα πού κάναμε πρό όλίγου ;..

— Η Μαγδαληνή μου έδειξε τήν έπιστολή του πρεσβευτού πού ό άνεμος τήν έκανε ν' αναπηδάη στό παρκέτο...

— Βλέπετε πώς τά όνειρά μας ήσαν άπραγματοποίητα καί τρελλά...

— Τήν άρπαξα άπ' τó μπράτσο καί φώναξα:

— Μήν τó λέτε αυτό, Μαγδαληνή!... Τό μέλλον εξαρτάται άκόμα από μάς.. Είνε καιρός άκόμα νά ξαναρχίσουμε τόν έρωτά μας...

— Όχι, φίλε μου, μου απάντησε θλιβερά, δέν είνε πειά καιρός. Πρό όλίγου, μπορέσαμε καί μεθύσαμε από τούς καπνούς του παρελθόντος καί νομίσαμε πώς είμαστε άκόμα οί δυό νέοι πού έφθασε ν' αντικρύσουν ό ένας τόν άλλο μιά βραδυά, πρό έντεκα χρόνων, για ν' αγαπηθούν τρελλά... Νομίσαμε πώς δέν είχε μεσολαθήσει τίποτε στο μεταξύ. Μά, έφθασε ένα άσήμαντο

έπεισόδιο τής ζωής — δυό γράμματα πού ήρθαν συγχρόνως — για νά μάς ξαναφέρουν στην πραγματικότητα...

— Η Μαγδαληνή σώπασε μιά στιγμή κι' έπειτα έξακολούθησε:

— Άν φεύγαμε μαζί, όπως λέτε, θά σπάζαμε πολύ μεγαλύτερους δεσμούς άπ' αυτούς πού θά συντρίβαμε πρό έντεκα χρόνων. Έσείς θά παραμελούσατε τά καθήκοντά σας ως διπλωμάτου κι' έγώ ένα καθήκον άκόμα πιό ίερό: τή μητρική στοργή...

— Δυό δάκρυα έλαμψαν στα μάτια της, καθώς πρόσθεσε:

— Δέν είμαστε πειά είκοσι χρόνων, Φίλιππε... Περάσαμε πειά τó σταυροδρόμι τής ζωής, όπου μπορεί ν' αλλάξει κανείς δρόμο... Τώρα τούς δρόμους πού πήραμε δέν μπορούμε νά τούς αφήσουμε...

— Τί σημασία έχουν τά διπλωματικά μου καθήκοντα; έκανα με δυστροπία.

— Καί ή κόρη μου; είπε ή Μαγδαληνή.

— Θα τήν πάρουμε μαζί μας, τής απάντησα με τόνο φωνής όχι καί τόσο σταθερό.

— Άπό τή φωνή σας φαίνεται, ότι κι' ό ίδιος καταλαβαίνετε πώς αυτό πού λέτε είνε τρελλό... Άς μείνουμε εκεί πού βρισκόμαστε... Δέν είμαι πειά αρκετά νέα, ώστε ν' αξίζω νά θυσιάσετε τήν σταδιοδρομία σας προς χάριν μου... Έξ άλλου άν έφευγα μαζί σας, παίρνοντας καί τήν κόρη μου, θά φερνόμουν βδελυρά σ' έναν άνθρωπο σαν τόν κ. Κομπεραί, ό όποιός μου φερόθηκε πάντοτε τίμια...

— Έγώ τά είχα πειά χαμένα καί τραύλισα:

— Δέν θέλω... δέν θέλω νά σάς χάσω για δεύτερη φορά...

— Εκείνη χαμογέλασε καί μου απάντησε:

— Είθετε γοητευτικός πάντοτε καί σείς, πραγματικώς δέν έχετε αλλάξει καθόλου στα έντεκα χρόνια, πού μεσολάβησαν από τότε... Άφήστε με νά σάς άρνηθώ, φίλε μου...

— Καί, χαϊδεύοντας τρυφερά τά μαλλιά μου έπρόσθεσε:

— Μή λυπόσαστε, γιατί ή μοίρα τά έφερε έτσι, ώστε νά μείνη ένα όνειρο μόνο ό έρωσ μας καί νά μήν ένωθούμε ποτέ... Είνε σχεδόν βέβαιο, ότι άν είχατε γίνει σύζυγός μου, ή έρωτική φλό-

γα πού καίει σήμερα τίσ καρδιές μας, θά είχε σβύσει από καιρό... Θα είμαστε σύζυγοι πρό έντεκα χρόνων... Καί ή πραγματική τής ζωής θά είχε κάνει όλα τά λαμπρά χρώματα του όνειρου νά σβύσουν... Μή λυπόσαστε για τίποτε... Μείναιτε... θα μείνετε παντοτεινά... παντοτεινά για μένα... ή ένσάρκωσις του έρωτικού ιδανικού... ό ιδεώδης σύντροφος τής φαντασίας... Κι' έγώ, άν αυτά πού λέγατε πρό όλίγου είνε ειλικρινή, έλπίζω νά μείνω πάντα για σας ή ώνειρεμένη σας φίλη, ή φίλη εκείνη πού όταν θά τήν παραβάλετε με τίσ πραγματικές σας φίλες, θά λέτε! «Ήταν ή καλύτερη!» Αυτό μόνο καί τίποτε άλλο δέν θέλω από σας...

— Μαγδαληνή!... Μαγδαληνή!... Μαγδαληνή!... τραύλισα, πιάνοντας τήν από τόν καρπό του χεριού.

— Εκείνη τράβηξε άπαλά τó χέρι της καί μου απάντησε:

— Χαίρε, φίλε μου, καί μη μνησικακείς έναντίον μου. Νά με σκέφτεσαι πάντα με τρυφερότητα... Έξ άλλου δέν σου έκανα κανένα κακό... Σου έδωσα, όταν ήσουν πολύ νέος άκόμα, τήν ευτυχία μιάς τρελλής καί ρωμαντικής έρωτικής περιπέτειας... Μιά τέτοια περιπέτεια έπρεπε νά μείνη χωρίς τέλος. Κάναμε άσχημα, όταν πρό όλίγου θελήσαμε νά δώσουμε ένα τέλος σ' αυτήν τήν τόσο τρελλή καί αίθερία περιπέτεια με τήν κοινοτοπία μιάς άπαγωγής δυό ανθρώπων πού δέν είνε πειά τόσο νέοι ώστε νά τήν ξειδανικεύσουν... Χαίρε, Φίλιππε... Είμαι ευτυχισμένη πού θεράπευσα τήν πληγή του έγωισμού σου, λέγοντάς σου πώς είσαι ό άνθρωπος πού αγάπησα περισσότερο... Ό μόνος πού αγάπησα πραγματικά... Χαίρε...

— Α! φώναξα. Μή λέτε αυτό τó φριχτό «χαίρε» πού σκοτώνει κάθε έλπίδα για τó μέλλον...

— Καλή άντάμωσι τότε, ψιθύρισε εκείνη μελαγχολικά.

— Καί τότε;

— Σκέφθηκε μιά στιγμή, θλιμμένη καί χαμογελαστή συγχρόνως καί έπειτα απάντησε:

— Θα ξανατραχώσουμε, όταν θά μπορούμε νά ξεναϊδωθούμε, χωρίς νά υπάρχει κίνδυνος νά ξαναγίνουμε πάλι δυό τρελλοί... Καί με μιά άπέραντη θλίψι, έπρόσθεσε:

— Όταν θά έχουμε γκριζα μαλλιά, Φίλιππέ μου...

— Αφού είπε αυτά τά λόγια, διευθύνθηκε προς τήν πόρτα καί θγήκε έξω.

— Πριν χαθή μέσα στα δέντρα, γύρισε καί με τήν άκρη των δαχτύλων της μου έστειλε ένα φίλημα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Δέν ξεναϊδα πειά πο-

Παρακολουθήστε στο φύλλο αυτό τó νέο μας άριστουργηματικό αισθηματικό ρωμάντσο:

«Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ»

του διασήμου Γάλλου συγγραφέως ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ.

τέ τήν Μαγδαληνή ντέ Κομπερα.

Μέρες καί μέρες πέρασαν πού έγιναν βδομάδες, μήνες καί μήνες πού έγιναν χρόνια...

— Όλα άλλαξαν πολλές φορές γύρω από τή ζωή μου... Ό πύργος του Τανού, στον όποίο μένω τώρα, είνε άδειος από τούς αγαπημένους μου θείους πού με μεγάλωσαν καί πού μου τόν κληρονόμησαν... Πέθαναν κι' αυτοί...

— Καί μόνο ή ανάμνησις τής Μαγδαληνής, πάντα γοητευτική καί δροσερή, άπομένει ό τελευταίος δεσμός πού με συνδέει άκόμα με τήν νεότητά μου...

— Πολλές φορές, ύστερ' από τήν τελευταία συνάντησί μου μαζί της, σκέφθηκα τά λόγια πού άλλαξαμε τότε...

— Καί συχνά άναρωτήθηκα:

— Ήταν τάχα ειλικρινής;.. Όλη αυτή ή ιστορία του τεχνητού έπ' αυτοφάρω είνε πολύ ρωμαντική, σχεδόν άπίστευτη!... Μήπως με ξεγέλασε καί δεύτερη φορά; Καί μήπως όλη αυτή ή νεανική τρέλλα καί θλίψις πού φάνηκε νά τήν κυριεύη, όπως καί μένα, κατά τήν δεύτερη συνάντησί μας, δέν ήταν τίποτε άλλο από μιά χαριτωμένη κωμωδία;

— Έτσι άμφιβάλλω για τήν Μαγδαληνή... Μά, κατά θάθος, ό,τι κι' άν συμβαίη δέν μνησικακώ καθόλου έναντίον της.

— Η περιπέτεια μας, έτσι όπως έμεινε άτελείωτη κι' άνεξηγήτη μου είπε πάντα αγαπημένη για τή νεανική μέθη πού μου φέρνει κάθε φορά πού τήν αναπολώ στο μυαλό μου...

— Ναι, μολονότι είμαι πειά ώριμος καί φρόνιμος σήμερα, γεμάτος πείρα καί δυσπιστία, νοιώθω καλά πώς άν ξανασουνούσα τήν κυρία με τó «κίτρινο ντόμινο» θά ξαναγινόμουν ένας ήρωσ μυθιστορήματος... Θα τής έπρότεινα τρέλλες πού δέν ταιριάζουν καθόλου σ' ένα σοβαρό καί διακεκριμένο διπλωμάτη...

.....

— Όταν τώρα μερικές άσπρες τρίχες άρχισαν νά λάμπουν στους κροτάφους μου...

— Πότε, λοιπόν — πότε λοιπόν, Θεέ μου, θά πολλαπλασιαστούν αυτές ή τρίχες για νά μπορώ νά δώ τή Μαγδαληνή χωρίς κίνδυνο;

ΤΕΛΟΣ